

D ů v o d y:

Napadené usnesení bylo vydáno odvolacím soudem v rozepři o zrušení exekuce podle Šu 35 ex. ř. Předmět sporu nebyl, ale nemusil také býti v žalobě oceněn, poněvadž pro ocenění platí předpis Šu 57 j. n., že rozhoduje výše vymáhané pohledávky, a to vzhledem k druhému odstavci Šu 54 j. n. bez úroků, útrat a jiného příslušenství (srovnej judikát čís. 242 z 17. listopadu 1915, č. 1674 sbírky Nowak). Podle exekučního spisu byla exekuce, o jejíž zrušení jest žalováno, povolena pro útratové pohledávky 111 Kč 50 h, 115 Kč 20 h a 70 Kč 76 h, úhrnem tedy pro 297 Kč 46 h. Na útraty povolené exekuce 46 Kč 10 h nelze bráti zřetele, rovněž ne na okolnost, že podle usnesení ze dne 15. ledna 1926 byl žalobce odsouzen zaplatiti žalovanému nikoliv vymáhaných 115 Kč 20 h, nýbrž 155 Kč 20 h. Hodnota předmětu oposičního sporu podle zákonů předpisů činí tedy méně než 300 Kč, pročež bylo spor projednat podle předpisů pro řízení ve věcech nepatrných §§ 448 a násl. c. ř. s. Že se tak nestalo, nezměňuje ničeho na přípustnosti opravných prostředků. Ve věcech nepatrných jest však podle Šu 517 c. ř. s. vyloučen rekurs do usnesení odvolacího soudu, protože pak napadené usnesení jest takovým usnesením, musil býti rekurs žalovaného jako nepřípustný odmítnut.

Čís. 6541.

Zákon o automobilech ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.

Proti majiteli automobilu nepřisluší nárok na náhradu škody, byl-li ten, kdo utrpěl za jízdy úraz, přijat k jízdě řidičem z pouhého přátelství, aniž o tom majitel automobilu věděl aneb věděti mohl.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1926, Rv I 1051/26.)

Šofér žalovaného majitele automobilu žádal žalovaného, by mohl zavést automobilem své rodiče do D. Žalovaný k tomu svolil, šofér vzal však kromě svých rodičů do automobilu též Josefa P-a. Za jízdy při automobilové nehodě byl Josef P. usmrcen. Žalobu otce Josefa P-a proti majiteli automobilu o náhradu škody procesní soud prvního stádu zamítl. D ů v o d y: Bylo prokázáno, že se šofér nezmínil žalovanému, že vezme sebou Josefa P-a a že P-a potom sebou vzal, že P. nic nezaplatil, a že mu šofér také neřikal, že bude muset platit, nýbrž že ho šofér sebou vzal jako kamaráda, a že auto, o které se jedná, bylo osobním autem žalovaného a s tím že šofér jezdil jen s tím, kdo si ho objednal. Z prokázaných okolností vysvítá a nabyl soud o tom úplného přesvědčení, že Josef P. za jízdu žalovanému ničeho nezaplatil, že vůbec o jízdě sám se žalovaným nejednal, že tudíž P. — a jen o jeho jízdu a jeho poměr k žalovanému se může jednat, jen to je rozhodné, — nebyl v nijakém smluvním poměru k žalovanému, jízdy od něho vůbec neobjednav, takže tu nemůže býti řeči o tom, že úraz jeho se stal v živnostenském provozování podniku žalovaného, a že se také neúčastnil P. jízdy

k příkazu, ani ve službách žalovaného, vždyť nebyl vůbec v jeho službách, ani od něho žádného příkazu k jízdě neobdržel. Zákon v Šu 4 má jen na zřeteli, že poškozené dopravované osobě příkaz osoby ručící byl dán a ta že se účastnila v živnostenském provozování podniku žalovaného. Pouhá okolnost, že P. jel ve voze bez vědomí a svolení žalovaného, ručení tohoto za úraz P-ův odůvodniti nemůže. Okolnost, že šofér byl ve službách žalovaného a že zaplatiti měl žalovanému za jízdu, na věci ničeho nemění, ježto nejde o úraz šoférův, nýbrž P-ův, a u toho tu není podmínek Šu 4 zákona. O vinu neb opomenutí žalovaného ve smyslu občanského zákona žalobce vůbec nárok žalobní neopírá, a, poněvadž tu není podmínek Šu 4 zákona čís. 162 ř. zák. z roku 1908, musela býti žaloba jako bezdůvodná zamítnuta. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil z důvodů prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Soud dovolací sdílí názor soudu odvolacího, že při živnostenském provozování dopravy automobilem jest podmínkou náhradního nároku ve smyslu Šu 4 zákona automobilového, by mezi podnikatelem dopravy automobilové po živnostensku provozované a osobou dopravovanou došlo ke smlouvě ohledně dopravy. Ke smlouvě této však dle zjištění nižších soudů mezi zemřelým synem žalobcovým a žalovaným nedošlo, an šofér žalovaného nebyl oprávněn za žalovaného bez jeho vědomí se zemřelým synem žalobcovým smlouvu o jeho dopravě automobilem uzavřítí a také jí skutečně neuzavřel, naopak zemřelého syna žalobcova jen jako svého kamaráda bezplatně na osudnou cestu automobilem sebou vzal, aniž o tom žalovaný věděl nebo věděti mohl. Jest proto správným názor soudu odvolacího, že žalobci nárok na náhradu škody nepřisluší, ježto zde není předpokladů Šu 4 aut. zák.

Čís. 6542.

Služební řád pro železniční zaměstnance.

Předpis Šu 133 (nyní § 118) služ. řádu vztahuje se pouze na kvotu aktivních požitků, jež byla podle předpisu již vyplacena, ale zaměstnanci snad nenáleží, nikoliv na zálohu, poskytnutou na požitky s výhradou dodatečného súčtování. Zálohu takovou lze v případě pensionování srážeti z odpočivných požitků, pokud podléhají exekuci.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1926, Rv II 689/26.)

Koncem roku 1921 bylo žalobci, tehdy železničnímu úředníku v činné službě, vyplaceno dráhou jako záloha na nově upravené požitky, s výhradou dodatečného jich přepočítání a súčtování zálohy, o 4.870 Kč více, než mu náleželo. Dráha si pak přeplatek srážela a sice srazila si celkem 1.880 Kč z aktivních služebních příjmů žalobcových a po jeho pensionování zbytek 3.070 Kč. Žalobě, již se žalobce domáhal na československém eráru zaplacení 4.870 Kč, vyhověl procesní soud první